

Моя земля

Ганна Черінь

Земля моя, овіяна вітрами,
Моя ти мрія щастя й насолоди,
Усіми нагороджена дарами,
Крім одного — найкращого — свободи.

Все над тобою бурі і незгоди,
І так тебе катують, молоду,
Як дівчину нечуваної вроди,
Що їй краса ввесь час несе біду...

То той, то інший пхається несито —
З усіх сторін непрошені свати!
Горляють, що без Тебе їм не жити,
Що власністю їх бути повинна Ти.

— А гетьте, пропадіть, нахабні зайти!
Їм відповідь презирлива згори.
— Тікайте краще! Он де грають Байди,
Хмельницького, Мазепи прапори!

І вже кипить в степах запекла битва,
В житах столочених козацька стигне кров...
В очах, слізьми затоплених, молитва...
І раптом — крик: Звитяга! Поборов

Наш нарід знов нахабного займанця!
Музики, грайте! Лийте добрий хміль!
Земля гуде, видзвонює у танцях,
Забута кривда, страдництво і біль.

Бо кров батьківська не дарма пролита,
Зростить жита для молодих синів.
Та кров обернеться в яскраві пишні квіти,
Зросте в піснях вогнем крилатих слів.

Але не довго в нас триває свято...
Опівночі пробив на сполох дзвін —

З'єднались два лукавих супостота
І вдарили зненацька з двох сторін.

І знов в неволі бранка-Україна,
Пойняв її із двох сильніший кат...
Краса й багатство — вся її провина,
За це її так мучають стократ.

Вінок зів'яв на золотім волоссі,
В очах блакитних смуток та імла —
Страждає Україна так і досі,
Свободи жде, і сонця, і тепла.